

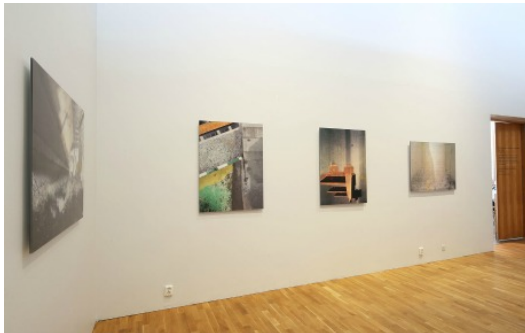

Bild: Paula Urbano

Konsten att bryta ner konstruerade myter

2018-04-24 | Amanda Ferrada

KULTUR Konstnären Paula Urbano är aktuell med den nya utställning *Platslös, platslösare, platslösast – Atopotatos*, på Hanninge konsthall. Amanda Ferrada träffade Urbano för att prata med henne om hennes konstnärskap.

Det var något med utställningsnamnet *Platslös, platslösare, platslösast – Atopotatos* som jag fastnade för på en gång. Det fanns en poetisk och sorglig efterton i titeln. Jag fick en känsla av att den talade till mig personligen. Jag kände till Paula Urbanos konstnärskap sedan tidigare men ville ta del av hennes konst genom ett personligt möte.

Vi stämde träff i Hanninge konsthall och utställningen som närmar sig frågorna identitet, flyktingskap och migration utifrån plats. I sin konst fokuserar Urbano på existentiella grubblerier, en inre kris som uppkom av att ständigt per automatik reagera gällande att stå tills svars för vem hon var i förhållande till land och kontext.

– Tänk om en började att fråga "hur känns det att vara i mellanförskapet" snarare än att börja med att fråga "men vart kommer du egentligen ifrån?".

FAKTA/Utställningen

Paula Urbanos nya utställning *Platslös, platslösare, platslösast – Atopotatos* visas i Hanninge konsthall 24 mars-3 juni 2018

26 april klockan 18:00 samtalar Paula Urbano och Lena Sérapihin med konstkritiker Macanema Dusanit om deras respektive konstnärskap och quijotismen.

5 maj klockan 14:00 samtalar Paula Urbano med Sara Abdulrahim, som driver podden Hysteria.

Att utforska ursprungsmyter

Paula Urbano jobbar med att problematisera den konstruerade bilden av den svenska identiteten och utforskar ursprungsmyter utifrån sig själv och sin omgivning. Behovet att söka efter jaget och förstå sin identitet utifrån plats, är något som tydligt framkommer i Paula Urbanos konst och hennes rumsliga installationer. I utställningen *Platslös, platslösare, platslösast – Atopotatos* kommer betraktaren in under huden på en vardaglig situation för en flykting i Sverige. Svarta linjer på golvet efterliknar ritningar av Migrationsverkets huvudkontor i Flen. Exakta mått som utgår ifrån skala 1:1 och efterlämnar spår av existens och en parallell värld. Det blir en kroppslig resa som rör sig i gränslandet mellan det fiktiva och det verkliga, det offentliga och det privata.

Jag frågar Urbano om förhoppningar kring hennes konst och vad hon hoppas hänger kvar hos betraktaren efteråt. Hon berättar om en vilja att problematisera bilden av identitet genom att krossa bilden av "den Andre", i det här fallet genom att följa en flykting som genomgår en asylprocess.

– Konsten kan bidra med en annan typ av förståelse av problematiken, på ett annat plan, även hos betraktare som inte är intresserade av politik kan konst och kultur förkroppsliga upplevelsen och väcka en tankebanan.

Ingen feel good utställning

I Paula Urbanos konst framkommer olika perspektiv och metoder för att handskas med frågan identitet kopplat till migration och plats. Från att använda sig av en arkeologisk studie som belyser hur ursprungsmyter konstrueras i sitt pågående projekt *Collect the (un)connected and (re)connect the uncollected* som visades på Värmlands museum 2015, till att använda litteraturreferenser av *Don Quijote* som kallades el caballero de la triste figura (riddaren av den sorgliga skepnaden) i hennes film *Flyktingen av den sorgliga skepnaden* som spelas nu i Haninge konsthall.

Genom filmen finns vill hon fördjupa förståelsen av koncepten om vad en flykting är i dag. Vad är egentligen en flykting? I konsthallens salar försvinner besökaren in i flyktingens värld, den som tar sin tid att vistas i väntsalen får den fysiska gestaltningen av honom, ett ögonblick att utforska ett tillstånd av en påträngande ovisshet. Det är ingen feel good utställning, säger Paula Urbano och jag kan inget annat än att instämma efter min upplevelse av installationens instängda effekt, här är det svårt att stänga av och blunda för verkligheten av flyktingens erfarenheter. Med det sagt blickar Urbano upp med ett leende och tillägger att med sin konst vill hon synliggöra den snäva bilden som finns av flyktingen och idén om vad en invandrare är. När hon växte upp fanns det ingen konst som handskades med de frågorna:

– Utan att utgå ifrån något, påklustrades idén av vad mångfald innebär i Sverige. Här hoppas jag kunna synliggöra den här typen av kunskap och producera bilder med en bredare representation. Min konst får gärna användas som en kunskapsproduktion.

Parallella identiteter och jaget

De komplexa frågorna gällande myten om den svenska identiteten förklaras bäst genom konsten uttrycker Paula Urbano och jag ber henne att utveckla sin tanke gällande just ursprungsmyter. Hon pausar en stund och börjar prata om fotografiet *Volver* som visas i utställningen. I den bilden finns en husgrund och på den sitter hon och hennes syskon och kollar in mot kameran. Grunden var till ett hus som aldrig byggdes färdigt, under en tid då Urbano och hennes familj återvände till Latinamerika och försökte bo i Argentina. Framför fotografiet har hon skapat en skulptur, en installation av glas som representerar husgrunden som aldrig blev färdig. Istället för betong använde hon sig av glas, ett material som samtidigt är starkt, tåligt och skört. Hon låter glas som material omdefiniera ursprung och det genomskinliga speglar medvetenheten om motsättningen mellan myter och sanning.

– En nation byggs av skapande myter och idén om ursprung är lika fiktiv som mitt chilenska arv och som att ha ett ursprung ifrån Värmland utifrån de DNA-fynd jag gör i mitt konstprojekt *Collect the (un)connected and (re)connect the uncollected*.

Det finns inte ett ursprung utan flera parallella identiteter och i det bryter Paula Urbano ner komplexiteten av jaget utifrån sig själv och flyktingen som hon följer i utställningen. Med kroppen och platsen upplever jag dubbla resor i utställningen. Paula Urbanos röst går in i flyktingens, mina fotspår går bredvid flyktingen och jag förundras över det vackra arkitektoniska porträttet av en människas komplexa livsöde. Det är en uppfriskande oräddhet som bemöter betraktaren men samtidigt en skörhet som visar på en annan människas öde. Det blir ett möte som växlar mellan sympati och empati till en förståelse för en annan människa.

– Det är krävande att se min konst, men förhoppningsvis så sätter det några tankeställare efteråt. Det är därför jag är konstnär.

Kommentarer

Den här artikeln saknar kommentarer. Bli först med att lämna en! annons:

